

Καὶ αἱ ἐφημερίδες ; Θὰ ἐρωτήσετε.

Αἱ ἐφημερίδες, κύριοί μου, ἀφίνουν κάποτε τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν, καὶ ἴσως αὐτὸ εἶναι τὸ φιλοσοφικώτερον ποῦ ἔχουν νὰ κάμουν. Ὅπως ἀφῆσαν ἐλευθέρων τὸ κοινωνικόν, ἐκδιαιθεῖσαι ἀπὸ τὴν δύναμει 5000 ἱσπῶν μανίαν τῆς αὐτορεκλάμας τῶν Ἑλλήνων, ἀφῆσαν καὶ τὴν θεατρικὴν στήλην χωρὶς πόρτες, ἐκδιαιθεῖσαι καὶ ἐδῶ ἀπὸ ἀνωτέρων δυνάμειν, εἰς τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀντισταθῇ. Διὰ τοῦτο ὁ Τύπος—ἐλλείψω μόνον διὰ τὸ σωτήριον ἔτος 1906—ἐθεώρησε περιττὰ τὰ ἀντιπλημμυρικά ἔργα κατὰ τῆς ἐπερχομένης μανίας. Καὶ ἔκαμε καλὰ. Ἐνὰ φαινόμενον, ὅταν ἔχει ρίξας ὑπάρξεως βαθυτέρας, πρέπει νὰ εἶναι δολοφόνος ἐκεῖνος ποῦ θὰ τὸ ἀποκρύψῃ ἢ θὰ τὸ θεραπεύσῃ ἐπιπολαίως. Ἀφῆστε τοὺς ἀνθρώπους νὰ γίνωνται δαιμόνιοι ! Θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ στιγμή ποῦ θὰ κουρασθοῦν.

Εἶνε περιττόν νὰ σημειωθῇ ὅτι δὲν πρόκειται διὰ τοὺς γνωστούς, τοὺς ἀληθινούς ἠθοποιούς. Αὐτοὶ «τόν δρόμον ἐτέλεσαν, τὴν πίστιν τετήρηκαν» καὶ θὰ ἦσαν ἀνάξιοι ἂν ἐξητούσαν ποτὲ νὰ χωθοῦν μέσα εἰς τὴν δημοκρατίαν τῆς θεατρικῆς στήλης τοῦ 1906. Ἐδῶ εὐτυχῶς εἶνε ἡ τρύπα εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι εἰσέβατο γινώσκοντες. Εἰς τὴν Ἑλλάδα «δαιμόνιοι» δὲν ὑπάρχουν. Εἶνε ἀγνωστον τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἀνθρώπων ἐδῶ. Ὅποιοι οὐδὲν ποτε ἠθοποιός τῆς προκοπῆς. ἂν τὸν γράψετε «δαιμόνιον» πρέπει νὰ ἔλθῃ μὲ ἓνα λόγον καὶ νὰ σὰς σπάρῃ τὰ πιστεύματα διὰ τὴν ὕβριν ποῦ τοῦ κάμνετε. Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ εὐχαριστοῦν τὸν δημοσιογράφον ὁ ὁποῖος τοὺς διώρισε δαιμόνιους. Καὶ αὕτη εἶνε ἡ διαφορὰ μεταξὺ καλῶν καὶ κακῶν.

Τοιοτοτρόπως τὰ Ἀθηναῖκά φύλλα, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ αὐτοῦ ἐδῶ ποῦ βλέπετε, κατήντησαν «ἐφημερίδες τῆς Κυβερνήσεως». Διορίζεται δαιμόνιος ὁ ἠθοποιός κ. Ψ. Ἀντὶ τοῦ κ. Ξ. διοριζομένου ἐξόχου, ἀντὶ τοῦ κ. Ρ. τοποθετουμένου ὡς ὑπερόχου εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ἀντὶ τοῦ κ. Ω. διοριζομένου ἀπαραμύλλου.

★

Δημοσιογράφος ἔγραψε πρὸ ἡμερῶν,

«Αὐριον δίδεται ἡ δαιμονία τραγωδία τοῦ ποιητοῦ κ. Χ.»

Τὸν ἠρώτησα, τί μένει πλέον νὰ πῇ διὰ τὸν Αἰσχύλον ;

Ἰδοὺ τί ἐστὶ—ὅς τὸ γράψωμεν μὲ κεφαλαῖα—τί ἐστὶ ΑΝΑΡΧΙΑ.

Z. Π.

Ἡ γιαγιά. Γὰρ δὲς, Κωστήκη μου, τί ὁμορφματάκια ποῦχει ἡ ἀδερφοῦλα σου, τὸ μωρὸ μας.

Ὁ Κωστήκης. Καὶ βέβαια, γιαγιάκα. Εἶναι κατακαίνουργα.

σής... Ἀμα εἶδες ὅτι ὅλα ἦταν ἰδύνατα, φυσοῦσες μὲ τὸ στοματάκι σου γὰρ νὰ τοῦ σβύσης τὴ λάμψη κείνη τῇ στιγμῇ βρισκόμενον κοντὰ σου.

Ὁ ΕΕΝΟΣ. Ποῦ νὰ σὲ θυμῶμαι...

Α' ΚΟΡΗ. Μίνα ποῦ μὲ πρωτοεῖδες ;

Ὁ ΕΕΝΟΣ. Οὔτε σένα δὲ θυμῶμαι τώρα.

Α' ΚΟΡΗ. Μόλις βγήκας στὸν κόσμον κ' ἐνοιώσες τὴν πρώτην πείνα, μὲ τί λαχτάρα ἄρπαξες τῆς μάννας σου τὸ βυζί ; τότε ἤμουν κοντὰ σου.

Β' ΚΟΡΗ. Μὲ θυμῶσαι ὁμως κείνη τῇ φορᾷ, λίγα χρόνια τώρα, ὅταν γὰρ πρώτη φορὰ ἐσφίξες μιὰ κοπελοῦδα στὴν ἀγκαλιά σου ;

Ὁ ΕΕΝΟΣ (μὲ κάπια χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο). Α'. Τώρα βλέπω ποῖα εἶσαι.... (Κάνει μιὰ μίσηση πρὸς τὰ μὲρς μὰ ἀμέσως κρατεῖται).

Γ' ΚΟΡΗ. Θυμῶσαι ποῦ μὲ εἶδες ἐμένα ;

Ὁ ΕΕΝΟΣ. Ναὶ κάπου... μὰ...

Γ' ΚΟΡΗ. Σκέψου... ἴσως ζωγραφισμένη σὲ κάπιο βιβλίον.

Ὁ ΕΕΝΟΣ (μ' ἐνθουσιασμό). Ναὶ ἀλήθεια σὺ... σὺ εἶσαι.

Γ' ΚΟΡΗ. Θυμῶμαι τότε εἶπες, ἔτσι κ' ἐγὼ τὴν εἶχα φανταστῇ.... Μίνα μὲ πιάσαν τὰ γέλιοι, τί κουτὸς ποῦ ἦσουν !...

ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

Στὸν κ. Σ. Βάλβη, Πινδαρολόγο κτλ.

Πρῶτα πρῶτα μᾶθε, πὼς δὲν εἶμαι γεμάτος ἀπὸ πληγές, γιὰτὶ ξέρω καὶ τίς γιαιτρίβω μὲ δική μου μάλιστα μέθοδο, ποῦ τὴ βρίσκεις στὸ Compendium Médical τοῦ ἀρχισυντάχτη τοῦ Semaine Médicale (Παρίσι 1894 σελ. 657) ἀνάμεσα εἰς μέθοδους τῶν παγκοσμίου φήμης Καθηγητῶν Una καὶ Von Hebra, κ' ἔπειτα πὼς καμμιὰ «ἐλκώδη ἐπίθεση» κατὰ σοῦ, δὲν ἔκανα, ἀλλὰ ἀπλῶς ἔφερα τοὺς Ἑπινικούς σου ὡς ὑπόδειγμα τῶν Ὀνησιμῶν τοῦ Μιστριώτη.

Κοντὰ σέφτά θὰ σοῦλεγα καὶ κἄτι τις ἄκόμα γὰρ τὰ Ἀριστοφανικά σου «σπατίλαις καὶ πελίθαις» μὰ προτιμῶ τὴ σιωπὴ καὶ συνιστώντας σου σὰ γιαιτρός νὰ ἀλειφτῇς μ' ἄφτά λαμπρὰ γιαιτρικὰ γὰρ σένα. Θὰ τὰ βρῇς ἐκεῖ ποῦ ξέρεις, γιὰτὶ δὲν τὰ μεταχειρίστηκα διόλου στὸν Ἑβριπίδην (ποῦ ἄφισες ἀπὸ τὸν καυμένο τὸν Πίνταρον !) καθὼς μαρτυρεῖ ὁ ἀρχηγός σου κ. Μιστριώτης σὲ ἓνα γράμμα τοῦ στὸ 1901 λέγοντας :

«Ἐλαβον τὴν ἔμμετρον μετάφρασιν τοῦ Ἰππολύτου τοῦ Στεφανηφόρου καὶ συγχαίρω Ὑμῖν ἐπὶ τῷ ὠραίῳ ἔργῳ, καὶ εἰς ἄλλοι στὰ 1903 «Ἄλιν εὐχαρίστως ἔλαβον τὴν ὑμ. μετάφρασιν τῆς Ἑκχῆς καὶ τῆς Ἰφιγενείας τῆς ἐν Ταύροις τοῦ Εὐριπίδου. Οἱ ποιηταὶ δυσκόλως μεταφράζονται καὶ ἐν τῷ δυσκόλῳ τούτῳ ἔργῳ ἐτίμησα τὴν Ὑμ. φιλοπονίαν, ἔχω δὲ τὴν γνώμην, ὅτι κατὰ τοσοῦτον θέλετε ἐπιτύχει τοῦ Ὑμ. σκοποῦ, καὶ ὅσον τὰς λέξεις λαμβάνετε ἐκ τῆς αὐτῆς βαθμίδος τῆς γλώσσης, καὶ δὲν ἀναμιγνύετε ἀρχαιοτέρους μετὰ τῶν νεωτέρων. Πρὸς τοῦτο ἔχετε τὴν ἀναγκαίαν γλωσσικὴν δύναμιν».

Τώρα καὶ λίγα γὰρ τὸ ποιηματάκι σου «Ὁ Παρθενῶν, ὁ Ἀστράφτει» λοιπὸν καὶ βροντᾷ βέβαια ὁ Παρθενῶν «σὰ μαλλόνει μὲ τὸν ἥλιον καὶ τὸν νικαεὶ μέσα εἰς λεπτότοξες γραμμῆς του, καὶ ὁ Ὑμηττός χύνει μπροστὰ του (προχέει) μενεξέδες, γὰρ νὰ τὸν στεφανώσῃ γὰρ τὴ νίκη του, γιὰτὶ τοῦ ἐδίωξε τὸν ἥλιον τὸ βράδυ βράδυ, καὶ νὰ σου ὁ Παρθενῶν στεφανωμένος μὲ μενεξέδες στολίζει τὴν μενεξοστεφανωμένη πόλιν ποῦ στολίζει ὅλον τὸν κόσμον». Νὰ φαντασθῇς μιὰ φορὰ, ποῦ κοντὰ σὲ πολέμους καὶ θάματα πολέμων ἔγνωστα ὡς τὴν ἔχουμε καὶ χύσιμο μενεξέδων ἀπὸ τὸν Ὑμηττό, σὰν νὰ εἶταν νερό, καὶ

πράγματα ποῦ κανένας ἀκόμη οὔτε τὰ εἶδε οὔτε τὰ φαντάστηκε, μὰ τὰ εἶδε ὁ κ. Σταματάκης καὶ πὶο πολλὰ ἄκόμα, ἂν ἀγαπάτε, γιὰτὶ ἐκεῖ στὸν Παρνασσό, ποῦ ἀνέβηκε πολλές φορές,

«Εἶδε τὸν ἐπὶ γῆς ἐκείνης οὐρανὸν στεφάνωμα δαφνῶν χρυσοῦν καὶ ἄλλος ἀηδόνων (!) ...τὴν γλῶσσαν εὔρε τῶν θεῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦτο τὴν φίλην ἀδελφὴν

τοῦ Ὀλυμπίου τῆς ψυχῆς τῶν ἡμιθέων πλοῦτου (!) (ἂν καταλαβαίνει κανένας τί θὰ ποῦνε ἄφτά, θὰ πῇ πὼς ἐγὼ εἶμαι χοντροκέφαλος ἂν ὄχι πὼς ὁ κ. Σ. δὲν ξέρει τί λείπει). Μὰ ἂς δοῦμε καὶ περὶ κατῶν.

«Καὶ πρὸ τοσοῦτου θαμβωθὲν φωτός καὶ Θεῖου τὸ βλέμμα τοῦ ἱστῶντος [κάλλους πρὸς ἄλλους χώρους παρ' ἡμῖν πρὸς χώρους μὴ μεγάλους πρὸς ταπεινὰ ἰσάφη] καὶ εἶδε γλῶσσαν τότε φεῦ χυδαίαν καὶ ὀθνεῖαν καὶ λώβην τεχνητὴν

καλύπτουσαν διαφανῶς τὴν πλήρη ἀμαθείαν καὶ εἰς ὁδὸν ἀντεθνικὴν καταφερῇ κλιτύν» Δὲ σὰς φαίνονται σὰν τὰ ἀθένητα ἐκεῖνα :

«Λέρμπαλέρ ξιφὴρ μπαλέρ» ;

«Καὶ ἦθος εὔρεν ἐρπετῶν καὶ λοιμογόνου λύμης λανθάνον ἐν ἐκείνοις» (τοῖς λόγοις).

Ἐχει λοιπὸν καὶ ἡ λύμη ἦθος, καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ διῇ τὴ γλῶσσαν ποῦ μιλάμε ; Ἐγὼ θαρρῶ πὼς μόνον τὴν ἀκούμε.

Ἀλλὰ ἄκόμα ποῦ εἶμαστε ; Προσέξτε ὁμως νὰ μὴ κατῇ ἀπὸ τὸ «πάμφλεκτον πῦρ» ποῦ θὰ βροῦμε.

«... Ἀλλ' ἐν τισὶ ἡμέρῃς

προσεκολληθῇ (ὁ Σ.) ἐν τινὶ ἐκ τῶν ἐκεῖ ἀστέρων

εἰς τὸν χρυσοῦν ἀστέρην...

προσεκολληθῇ εἰς τὸ φῶς ἐκείνου τοῦ ἡλίου

καὶ ἐνθους τότε ἔσπευσεν ἐν κάτοπτρον ν' ἀρπάσῃ, καὶ τρέμων δι' ἐκείνου

τὴν αἴγλην τοῦ περικλαυῖ ἡλίου ν' ἀπεικασθῇ...

Ἐγίνωσκε τοῦ ἱεροῦ ἡλίου τοῦ τὸ σθένος,

καὶ τοῦ κατόπτρου τὸ ποῖον καὶ πόσον ἐσπευσμένως ἔκλεινε ἔλαβεν αὐτὸς καὶ πόσον ἀφελῶς !

ποῦ ἂν καὶ κοινὸς ἀκαλάμου ἀδελφίον

ν' ἀποτυπώσῃ δύναται εἰς πᾶσαν εὐ ἡγμένην

ψυχὴν καὶ εὐγενῇ

τὸ φῶς ἐκείνο τὸ θαμβοῦν τὴν οἰκουμένην ὅλην

αὐτὸ ὅλον φῶς ἐκείνο

τὸ πάμφλεκτον ἐκείνο πῦρ κτλ.

Φανταστῇτε τώρα τὸν Στ. προσκολλημένο στὸ χρυσοῦ ἀστὴρ καὶ στὸ φῶς ἐκείνο τοῦ ἡλίου, στὴ φω-

Ὁ ΕΕΝΟΣ. Για τί ;

Γ' ΚΟΡΗ. Ἦταν ἀνάγκη νὰ μὲ δῇς μεσ' τὸ βιβλίον ζωγραφιστῇ ; Μποροῦσες νὰ μὲ δῇς μπροστὰ σου κατὰ πὼς μὲ βλέπεις καὶ τώρα.

Ὁ ΕΕΝΟΣ. Καὶ πὼς ;

Γ' ΚΟΡΗ. Ἦμουν κεῖ κοντὰ σου, δὲ μ' ἔβλεπες ὁμως στὸ γραφεῖόν σου τὸ σκοτάδι, δὲν εἶχες παρὰ ν' ἀνοίξῃς τὸ παράθυρον νὰ μ' ἴδῃς λίγο ἥλιος.

Ὁ ΕΕΝΟΣ Δὲ μοιάζεις ὁμως πολὺ στὴ ζωγραφιά, σὺ εἶσαι ὁμορφότερη, εἶσαι ὅπως σὲ φαντάστηκα γῶ.

Γ' ΚΟΡΗ. Καὶ ὅπως μὲ φαντάστηκε ὁ ζωγράφος μου, μὰ στὸ χαρτί ἡ ὁμορφιά χάνεται, γι' ἄφτό σένα σ' ἀγαπάω, δὲ σφίστηκες ποτὲ νὰ μὲ ζωγραφίσῃς.

(Ὅλες μαζί οἱ κόρες, κατὰ πὼς εἶνε ξαπλωμένες τραγουδοῦν).

Μὲ τῆς βιβλιοθήκης μου τὰ ξύλα

κρεββάτι ἔκανα διπλὸ

γιὰ νὰ πέφτω νὰ κοιμᾶμαι

στὴς καλῆς μου τὸ πλευρό.

Δ' ΚΟΡΗ. Θὰ καθόσης πολὺν καιρὸ μαζί μας ;

Ὁ ΕΕΝΟΣ. Ὅσο μὲ θέλετε...

Δ' ΚΟΡΗ. Καὶ ἐσὺ μπορεῖς... Μεῖς ὅλους τοὺς δεχομαστε, ὅπως μὰς ἀγαπάει : μιὰ φορὰ τὸν ἀγαπάμε χίλιες.

(Μπαίνει ἡ βασίλισσα, φορεῖ γιὰ στέμμα στεφάνι ἀπὸ μυρτιδὲς καὶ τριαντάφυλλα).

Α' ΚΟΡΗ. Ἡ βασίλισσα, ἡ βασίλισσα φτάνει, κρύφτε τὴν ὁμορφάδα σας γιὰ νὰ μὴν ἀσκημίσῃ. (Σηκώνονται ὅλες).

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Καλημέρα κόρες μου, ἡ σημερινὴ μέρα εἶναι μέρα χαρᾶς, σὲ λίγο τὰ παλληκάρια θὰ μὰς φέρουν τὰ νέα κρασιά καὶ τότε ὅλοι καὶ ὅλες θὰ κατρακυλήσουμε στὸν ἔρωτα καὶ στὸ μεθύσι. Τὰ νέα κρασιά... συλλογιστεῖτε τὰ ἐρωτικά τραγούδια τῶν τραγουδιῶν, ποῦ σὲ καθε σκληρὸ τοῦ ψαλιδίου κρότο ἀπαντοῦσε ὁ ἀπαλὸς τοῦ φιλημάτου. Θυμηθεῖτε τοὺς τρέλλους χοροὺς ποῦ μ' ἄφτους πατιόντουσαν τὰ σταφύλια ἀπὸ τ' ἀπαλά σας πόδια. Εἴ τώρα πολὺν καιρὸ εἶταν φυλακισμένο τὸ ξανθὸ ποτὶ φαντάσου μὲ τί λαχτάρα θὰ πετάξῃ στὴ λευτεριά του, θὰ μὰς κἀνῃ νὰ πετάξουμε καὶ μεῖς..... φαντάζομαι ξεφάντωμα!.....

Ὁ ΕΕΝΟΣ. Βλέπω χαρὰ σκορπίζεται ἀπ' τῆς βασίλισσας τὴν ὄψη σ' ὅλο τὸ χωριὸ γιὰ τὸ σημε-

ΦΩΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗ

1

Εἶν' ἡ ψυχὴ μου σύννεφο πὸν πλάνο τριγυρίζει
Μέσ' τὸν πλατὺ τὸν οὐρανὸ πὸν λάμπεις σὺ ὡς ἀστέρι
Μὲ κάθε ἀγέρα βολετὸ παντοτεινὰ πασκίζει,
Γιὰ νᾶρθεῖ πρὸς τ' ἀλαργινὰ, πρὸς τὰ δικά σου μέρη.

Καὶ θᾶρθει. Κάτι μοῦ τὸ λέει πῶς θᾶρθει μὲ μὴν αὔρα,
Μόνο μακριὰ της ἄς σταθοῦν οἱ στεναγμοὶ κ' οἱ πόνοι,
Κι' ἄς πάψει νᾶναι τοῦ καημοῦ καὶ τοῦ δακρύου ἀνάβρα.
Εἶν' ἡ ψυχὴ μου σύννεφο καὶ μὲ τὰ δάκρυα λιώνει.

2

Τὰ ρόδα ποῦ μοῦ χάρισες τᾶβαλα σι' ἀνθογυάλι
Κι' ὄρες σιμά τους ἔμεινα μιλῶντας μπιστεμένα.
Στὴ γλάστρα σου ποῦ ἀνάδωσαν τὰ ξωτικά τους κάλλη,
Κάποια δικά σου μυστικά θὰ κλέψανε γιὰ μένα.

Μὰ αὐτὰ δὲ μοῦπαν τίποτα. Μονάχα γύρα—ὦ θᾶμα!
Στὴν κάμαρά μου τὴ μικρὴ πὸν ξέρει μου τοὺς πόρους,
Γλυκογελᾶνε οἱ ζουγραφίες, οἱ τοῖχοι, κάθε πρᾶμα,
"Εἶσι ποῦ δὲν τ' ἀγροίκησα ποτέ μου τόσους χρόνους.

3

Φεγγάρι δλόγιμο ψηλά, κ' ἐγὼ μονάχος κάτου.
Μπροστά μου πέλαγο ἄσωστο γαληνεμένο λάμπει.
Μήτε ψυχὴ, μήτε φωνὴ καὶ μήτε ἀχὸς κυμάτου,
Φῶς καὶ γαλήνη γύραθε σκορποῦν βουνὰ καὶ κάμποι.

Κλείνω τὰ μάτια μου κ' εὐτὺς σὰν ὄνειρο σιμά μου
Πετάει γλυκὰ ἡ ἀγάπη μου κ' ἀναγγαλιές μοῦ δίνει...
"Ερμος καὶ σκότεινος, πονῶ σὶνὸν τόσον ἔρωτά μου,
Φῶς καὶ γαλήνη λαχταρῶ κ' ἐγὼ, φῶς καὶ γαλήνη.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

τιὰ ποῦ καίει οὐλα τὰ πάντα νὰ ἀρπάξῃ ἓνα καθρέ-
φτη τρέμοντας καὶ ἀφελῶς, γιὰ νὰ ἀποτυπώσῃ τὴ
φωτιὰ ἐκείνη ποῦ θαμπώνει καὶ καίει οὐλὴ τὴν οἰ-
κουμένην ἐξὸν τὸν κολλημένον ἀπάνου σ' ἀπὸ Στα-
ματάκιον Βάλβη.

Ἀφτὰ τὰ διαμαντάκια παρμένα ἀπὸ τὸν ἑμ-
μετρο πρόλογό του σὶν καμμένο τὸν Πίνταρο ἀπὸ
μὲ θαμπωμένα μάτια (παρακαλεῖται δ κ. Ἀβάζος
νὰ τὸν γιαντρέψῃ) τὸν κατακουρέλλιασε, φτάνουνε θαρ-
ρῶ, γιὰ νὰ δείξουνε ποιά εἶναι ἀκατονόμαστα ἐκ-
τρωματικά στιχοπλοκήματα τὰ δικά μου, ποῦ στὸ

τέλος τῆς γραφῆς δὲν εἶμαι καὶ φιλόλογος ἢ τὰ
δικὰ του ποῦ εἶναι καὶ δάσκαλος. Τὰ καημένα τὰ
παιδιὰ ποῦ τὸν ἀκοῦν! Πῶς τὰ λυπῶμαι. Γιαφτὸ
θὰ παρακαλέσω τὸ Νοῦμα νὰ στείλῃ τὸ φύλλο στὸν
ἴδιο, γιὰ νὰ μὴ τὸ διαβάσῃ ὁ ἀδιαπρεπὴς μαθητὴς
τοῦ διαπρεπεστάτου βέβαια δασκάλου του καὶ σκάσῃ
ἀπὸ τὰ γέλια καὶ πᾶθῃ κανένα κάζο ἀτσιντιέντε
γιὰ τὸ κακὸ τῆς πατρίδας ποῦ τῆς χρειάζονται
τέτοιοι μαθητάδες.

ΚΩΣΤ. ΛΑΝΑΡΑΣ

Γιατρὸς βραβεύμενος ἀπὸ τὴ Γiatr. Ἀκαδημία τοῦ Παρισιῦ.

μινὸ πανηγύρι.

Β' ΚΟΡΗ. Μὰ εἶν' ἄλλο ἀπὸ χαρὰ σὲ τοῦτο
τὸ χωριό; "Οχι μόνο σήμερα, ὅχι ἄθριο, μὰ πάν-
τοτε χαρὰ..... καὶ δταν δὲν εἶνε πανηγύρια πλάτ-
τουμε, μὰ μήπως εἴμαστε γεννημένοι γι' ἄλλο τί-
ποτα;

Η ΓΡΙΑ ΣΤΡΙΓΓΛΑ (μὲ κακία). Θὰ πεθά-
νετε.....

(Οἱ κόρες πιάνονται σὲ χορὸ καὶ τραγουδοῦν).

Μὰ δὲν πεθαίνει ὁ ἔρωτας
γιατ' εἶνε ἀφτὸς ποῦ πλάθει
μαραίνει τὰ τριαντάφυλλα
πουμπουκία ξαναπλάθει.

Α' ΚΟΡΗ. Δὲ ρωτᾷς γιὰ τὸν ξένο, βασίλισσα,
ἢ ἀκόμα δὲν τὸν εἶδες;

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Ἄ!.....

Β' ΚΟΡΗ. Γιατὶ, βασίλισσα, δείχνεις στὴν ὄψη
σου καταφρόνια γι' αὐτόν; Εἶνε γνωστός μας.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Μὰ ὅχι καὶ δικός μου.

Γ' ΚΟΡΗ. Μπορεῖ νὰ φιλήσῃ τὰ πόδια σου μὲ
μέρα.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Γὼ θὰ ἤθελα καὶ σήμερα, μὰ δὲ

θίλει ἀφτὸς.

Δ' ΚΟΡΗ. Δὲ θίλεις ξένο; Τί ἀκούω νὰ λέῃ
ἢ βασίλισσα;....

Ο ΕΕΝΟΣ. Κεῖνη ἡ γριά μὲ κυτᾶζει μεσ' τὰ
μάτια, μοῦ παγώνει τὸ αἷμα.

ΟΛΕΣ ΜΑΖΙ Κ' Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ (γελᾶν). Χά!
χά! χά!.....

Α' ΚΟΡΗ. Μὰ ποιά γριά;

Ο ΕΕΝΟΣ. Νὰ κεῖνη κεῖ κάτου.... ποῦ στὸ
στόμα της βράζει ἡ βλαστήμια.

Α' ΚΟΡΗ. Οὔτε βλέπω οὔτε ἀκούω. Ἀκοῦτε;
Βλέπετε;...

(Πιάνονται σὲ χορὸ καὶ τραγουδοῦν)

Μέσ' τὴ μάδρη πολιτεία
ἐγεννήθηκα κουφός
μέσ' τὴ μάδρη πολιτεία
ἐγεννήθηκα στραβός
Κ' ὅσα βλέπω, κ' ὅσα ἀκούω
εἶνε φῶς κ' εἶνε ψαλμός.

(Παίρνουν πανέρια γιομάτα ἀνθία καὶ ραίνουν τὴ
βασίλισσα τραγουδοῦντας καὶ γύρω της χορεύοντας).

Οὔτε διαμάντια, οὔτε μπριλλάντια
δὲν ἀξίζουν ὅσο τ' ἀνθία

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ
Φρ. 10.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στὰ κινδύα τῆς Πλατείας Συντάγ-
ματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ
Τροχιόδρομου (Ὁφθαλματρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ
ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπω-
λεῖο Μανωλακῆκη (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια,
στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέ-
του (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ).

Ἡ συντρομὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνδὸς
χρόνου πάντα.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΜΑΤΑ

ΥΠΑΡΧΟΥΝΕ

φαίνεται ἐδῶ καὶ πλάτωνικοὶ φυτοφάγοι, ἀφοῦ
μάλιστα ἀνακηρύχουνε γι' ἀρχηγό τους τὸν
κ. Πλάτωνα Δρακούλη (ὁ διαπρεπὴς ἐν Ἀγ-
γλία Ἑλλήν φιλόσοφος κτλ.) κ' ἀφοῦ καθί-
σανε ὅλοι τίς προάλλες σὲ φυτοφαγικὸ δειπνο
στὸ Ν. Φάληρο. Ἀδιάφορο ἂν οἱ περισσότεροι
ἀπ' αὐτοὺς εἶναι συστηματικοὶ κρεατοφάγοι.
Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτα. Στὴν κοινω-
νία μας, καὶ μάλιστα στὴ φιλολογικὴ, ὑπάρ-
χουν πάντοτε ὁπαδοὶ τῆς εὐκαιρίας (d'occasion
ποῦ λένε κ' οἱ Φράγκοι), πρόθυμοι νὰ καθί-
σουνε σὲ τραπέζι δημοτικιστῶν, ἂν περάσει
ἀπὸ δῶ ὁ κ. Ψυχάρης, σὲ γλέντι καθαρευουσι-
στικῶν, ἂ μᾶς ἐπισκεφτεῖ ὁ κ. Κλ. Ραγκαβῆς,
σὲ χορὸ Βουργάτικο, ἂν περάσει κανένας ἐπί-
σημος Βούργαρος ἀπὸ τὴ χώρα μας, καὶ
τράβα κορδέλλα. Οἱ καλόκαρδοι αὐτοὶ ἀδρε-

εἶνε τ' οὐρανοῦ βλαστάρια.

Ξεπετιοῦνται ἀπὸ τὴ γῆ

δὲς, βασίλισσα, στὴν ὁμορφίᾳ τους.

τῆς γῆς τ' ἀγκάλιασμα καὶ τ' οὐρανοῦ.

(Ἀκούγονται ἀπὸ μακριὰ ἀγροτικὲς μουσικὲς,
εἶνε τὰ παλληκάρια ποῦ φτάνουν).

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Τὰ παλληκάρια ἐρχονται σὲ χα-
ρωπὴ παράτα, ἀπ' τ' ἀσκιά θὰ τρέξῃ τὸ κρασί, σή-
μερα εἶδε τὴ λεφτεριά του, καὶρὸ τώρα κλεισμένο στὰ
βαρέλια. Ἐμπρός, ἡ τρέλλα εἶναι γιὰ μᾶς.

(Μπῆκαν τὰ παλληκάρια)

(Οἱ κόρες χορεύοντας σὲ γῆρο τραγουδοῦν).

Ἀπ' τὸ βαρέλλι τὸ κρασί
σὰν τὸ ποτάμι τρέχει
ἄχ' ἤθελα ὁ οὐρανὸς
ὅλο κρασί νὰ βρέχῃ
Νὰ γίνονται κρασόχορτα
μὰ καὶ κρασολουλούδια
ἢ πλάση νὰν' θεοτρελλῇ
χοροὶ κ' ὅλο τραγοῦδια.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. Ἐ! παλληκάρια, τί καθόσαστε;